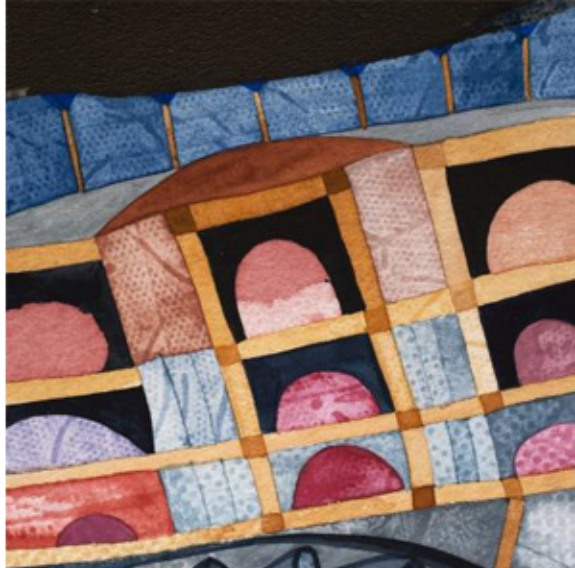

ve
se

Slagtryk tidsskrift for
digte & kortprosa

LIVE SKRIFT
SÆRNUMMER

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

LIVE skrift
særunummer - 2017

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Anna Hechmann Knudsen, Mikkel
Roosevelt Hertz, Glenn Møldrup, Selina
Rom Andersen og Asger Schnack

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Louise Sommer Hendriksen
Thomas Glud

Først publiceret:
<http://slagtryk.dk/2017/09/live-skrift-ved-reverse-poetry-festival>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Forfatterne & Erik Scherz Andersen

LIVE SKRIFT

anyone, ræk mig en kat en kat der bliver [værsgo](#) hov hvor blev den af hvor faldt den hen og levede? det er ikke til at vide jeg nåede næppe at lære den at kende på mellem benene, *tænder cigaret, læner sig tilbage i sivstolen der knirker. Læner sig frem, tænder cigaretten* [tændes](#) på katten t tæn tæn de tænders, hvis dette er en begyndelse ...

Hvordan etablere en relation, der ikke er tilfældig? En blivende relation, arrangeret måske, hvem rækker katten dens hale? Snart vil vi vende tilbage til dette sted i teksten, hvor kattens hale gik over i haven. Snart vil han frygte natten og ikke frygte natten. Ellandskabsstreng inddeler himlen, kattens striber hvæser af sympati.

Naboen: Vil dø for den have, haven, det var det landskab, naboen (hvem?) talte om, haven fuld af bananer, Naboen: hold op hvor kattehalerne herude kan gro!

Naboen: Jeg [lyver](#) ikke, vent bare, du vil blive overrasket, når du ser, hvordan alt hænger sammen til sidst. Han bakker ud ad indkørslen og kører ned ad grusvejen mod skoven. Han orker ikke mere pis.

Hvem rækker naboen hans løgn, alle lyver i haveforeningen. De bytter løgne som unge mænd i cottoncoats bytter bøger om fransk filosofi. [Nogen har brændt Ivans hus ned](#), nogen siger det er et uheld, andre siger, at det er løgnene der gør det ved dem, at de må blive ved, bytte løgnene som pokemonkort i en skolegård helt åndssvagt og det er koldt det er naboens egen skyld nu, hans lille hus, med simili kunst på væggene.

Det siger naboen, naboen siger: det er din egen skyld. Kulden skal blande sig i dig.

[Ivan](#): fjern dig fra min grund, jeg vil ikke have store frakker her klukkende tæt ind til mig, ræk mig den cigaret i haven ved solnedgang, så skal jeg anlægge slutningen på brød med rogn, rogn og ryge cigaret, ciga-ciga eller smøg, smøge den her mod en skosål når solen hepper på begyndelsen hvilken.

Haven var fuld af bananer, han kunne kun spise seks.

seks bananer, solen ude af syne. [Bananerne](#), de dinglende gule lyskæder solens solede gule. Solen forsvandt så tjept. Den havde to valg...

Solen: jeg er så møgtræt af dig. Du spiser min frugt og bor på min jord, og du end ikke kigger tilbage

Naboen: jeg forstyrrer ingen her, mindst af alt dig. jeg skylder dig intet

Solen: naboer er de værste, de minder kun os gode folk om det dårlige. der er indenfor og så er der udenfor. Ingen burde stræbe efter at blive nabo.

Naboen: så det dig eller mig, den her store er ikke nok stor til store os to, store

Solen: skal du kalde mig store? ok, så det frem med skyderne

Måske han bare skulle blive siddende og kigge efter kattene resten af eftermiddagen. Han havde samlet [kugler](#) til slangebøssen, det kunne hans samvittighed godt klare. naboen til venstre var blevet uvenner med den anden nabo, havde skudt hans kat med en softgun, eller trådte han hovedet over ved halsen med en spade, i hvert fald døde den, katten, og måske endda under en fødselsdag, en rund. Solen gik ned fordi den ikke havde nogle smøger [#First World Problems](#), her kommer Samuel Beckett ind som en storryger, og Espedal den gnaver, hvem ellers, mænd på cigaretpakker t.o.m. 1995-? Aldrig er teksten alene, BØH!, altid bliver den ramt af gamle navne og glemte glemte patroner og der kommer [skudhuller](#) langs marginen som lækker sort. [der er en kæmpe stor lort på vej ud af teksten, og forfatterne bliver skræmte](#). De synes de var for gamle til at tænke på teksten som abjekt. Det er desuden for cheesy. Flere kugler i kattens ansigt som ost skudhuller i kattens ansigt i marginen af dens ører som fletter katten ind i teksten, hey, jeg er kun ude på at forstyrre mig selv, hvor kan jeg aske? ask på naboen han følte afgjort et ubehag ved det, jo, de bliver ofte uvenner i haveforeningen. alle de revolvere guns blazing dem cats. Dem dér har katte, og vi er sure, når deres katte halter hjem, på tre poter eller to, dem der lige har gravet have bliver sure, når kattene skider på kølerhjelme og i barnevogne, og dem der lige har gravet grave kan ikke finde nok katte at smide dem i.

[Sofus \(7\) har udviklet allergi det er synd mener Mette, og hun er ikke engang hans mor. Han kan egentlig godt lide katte.](#) Han vil sidde her resten af eftermiddagen, være vred, hvor kan han aske?, tænke på kattens ansigter, organerne i katten er mast tilfældigt ind som flyttemænd der rykker møbler uden ejerens [hjælp](#), hvem lukker katten ind nu måske. Solen er så sol nu går mor ud på vejen med fejebakken for at fjerne katten der ikke er hendes. En kat dør foran dit hus, det er din pligt at feje den op, sådan gør de, organiserer døden, fordeler sorgen så de alle får deres. Det er det samme da politimandens schæfer bider kaninerne ihjel så bittesmå men lange og ret cute kaninører stikker frem fra hundens snude, et øre i hvert bor, så bærer man over med hinanden. Denne gang. Samuel Beckett storryger på café, engang var han festtryger, nu kan man ikke google ham uden han sidder med en hidsigt kantet brille + smøg. Han slukker sin cigaret. Schæferen bider [kaninerne](#) og naboerne forsamlers sig om dét at hunden har taget 45 kilo på siden sidste sommer. Har fået diabetes og dårlige tænder og alligevel bider den dem ihjel langsommere end nogen kunne have forestillet sig. Tim, politimanden, er også gået på pension, men han har deres respekt, den slags hænger ved, selvom de også syntes han er irriterende. Det er måske mere en frygt, men ikke mere, nu er det bare Tim og den [uduelige køter](#).

De forbander fuglene, at nogen giver dem mad, mejsekugler, de er en pest der spreder sig på himlen, afspejlet i en wc-kumme, [blip blip, blop](#) blop blip de blipper sig rigtig godt i sneen, lorten i sneen, fedter den til det er til grin sagde hans far, fuglene gnider sneen til med deres klør og næb glinsende ret døde øjne, æder lidt af et jordbær, et kirsebær, duerne derimod pikker ærterne op af jorden, først til mølle nu liberale øgler og bevingede så de må vide bedre end hvem? Svend som dækker sine jordbær med grønt net fra Silvan, hoho er det Julemanden, nej Svend, han kan lide fuglene for det de gør, noget, de kan kun, de kan kun sidde i en stol tænke på det, rejse sig sætte sig, han ved det ik, bare at han ka li fuglene de laver et synkront mørke på himlen og han ka li jordbær som fuglene kan jordbærrenes små lyse korn i det røde er det egentlig en [svamp](#).

Når det bliver sidst på sensommeren og han tager hjem til sin lejlighed og har lukket det hele ned savner han fuglene omkring ham hid og did deroppe han har ikke rigtig noget han laver om vinteren **ingen elsker ham på den årstid** og det er for koldt at fiske sidde i haven bare glo på de her fugle banko gider han ikke for Marie er der og hun ser på ham SÅ sært han kommer til at tænke på sin far om Marie måske er hans far eller hans far har taget bo i hende efterhimmelen, det kan han ikke stå model til! ak nej han kan faktisk ikke længere stå oprejst når han tænker på det han må blive i sengen det meste af dagen, dagene andre gange står han op trækker alle gardinerne for vinduerne går lidt frem og tilbage nyder ingen kan se ham, ryger lidt på piben, steger spejlæg, drikker måske en øl men så er det også hen ad eftermiddagen hvor det er blevet mørkt. Han kan godt lide at tænke det her: Han er med i en roman der hedder: Fuglebrystet revisited, her åbner han så et vindue ud til gaden det skulle være sundt med lidt frost og luft-luften løfter støv og bærer det i skraldespanden naturen er så taknemmelig bare man lukker den ind byder den på varmt at drikke og Barnaby, så vil den gifte sig med en. Luft-luften siger tak, men er også rimelig uhøflig og går løs i hjem-is i fryseren senere når Svend står i køkkenet og stiller æggeuret. En øl er natur og smuk og sommerfugl er natur og smuk, tænker han. [Det blev så den sidste øl](#) tænker han eller gjorde han det han slukke lys at ligge på seng.

Knude, knude, Udenfor. kan han se på lyset i gadelamper? Gule lys er solen stille ligge på seng, som bananerne. Måske han skulle tage til banko, måske det alligevel var hans eneste chance for en god vinter, måske Maria skal passe sin mor. Han savner hende alligevel hele tiden. [Tænker på hendes grin](#), det var godt. På hendes små spydige bemærkninger. Du ligner din far, siger hun og så griner hun, men på en måde, hvor han føler sig holdt af, eller hvad man nu siger, han kan lide, hun driller ham. Siger han har lagt sig ud, at han skal få lavet sine tænder, at han skal købe [nye bukser](#), at han ikke skal tro, at han må komme hjem til hende og sove, det sagde hun tit, og så kom han alligevel med hende hjem. (men det er flere måneder siden nu) Fik

kaffe i sofaen. Fik en lille en. Det blev sent og hun sagde ikke, at han skulle gå. Så blev han der. Han fik lyst til hende som han får lyst til gin. Nogen gange gik hun ind i soveværelset og lukkede døren. Han sad så og ventede. Det var en slags leg. Nogle gange kaldte hun på ham. Råbte ad ham. "Hvorfor kommer du ikke herind, jeg venter." Andre gange blev der rarere, og køkkenuret slog hver halve time, han blev siddende i sofaen og ventede på lyde fra soveværelset. Tit vågnede han ud på natten med hold i nakken og sovende ben og så gik han hjem. stivbenet og træt. Vågnede næste morgen med hævede ben. Savnede hende. Hadede hende. Hadede også sig selv lidt. Savnede hende igen og satte kaffe over, også selvom det ikke var morgen endnu, det kunne han ligeså godt, han kunne ikke sove nu. [Men](#) når hun kaldte fra soveværelset var det det hele værd. Han kom ind. Lyset var svagt. Gult. Hun summede om ham som en glad, gul bi. Knappede hans skjorte op, grinte samtidig, sagde små lyde, når hun hev bæltet op og skubbede hans bukser ned om hans knæ. Svend ventede på signal, ventede på, at hun bad ham om at komme i gang, bad ham om det med sin utålmodige stemme, sin "det kan du da regne ud" stemme.

Han gik på pension sidste år, om sommeren er det godt. Om vinteren kommer han ikke så meget ud, bare sidder der på tredje sal. Bare sidder der, det er længe siden han kunne gå i spagat, og så siger han ja, nåh ja og så rejser han sig og en smerte en sorg der rejser op gennem rygsøjlen, og så frem og tilbage mellem rummene. Strømperne slider på gulvene gulvene deres [linjer solens](#) streger denne her geometri der er her vinduerne når han vågner i sengen, når han er vågnet nok gange, og det er blevet forår så flytter han med det samme over i kolonihaven igen. Han hader den lejlighed, har altid gjort det. Han har et helt rum fyldt med kaktusser, [de skal vandes](#). Hvorfor gør han det mod sig selv. Han vander dem alt for ofte for meget, altid for meget, han kan ikke forstå den plante. Er den [mere dyr end plante](#). Han vander dem til de falder sammen som vandmænd. Han henter nye, stør i entreen får alt sit store alvorlige tøj på og henter nye kaktusser. Det har taget overhånd, han ved det godt, og hvorfor kan han lide at se dem falde sammen. Svulme op og falde sammen. Svulme op og falde sammen. Bølgerne der falder op på stranden, filtrer sig ud falder ned i sandet tilbage igen bølgerne bølgerne deres længde højde at se dem svulme klatre over ryggen på hinanden og han venter bare på at telefonen ringer, tit er det far, han må råbe ind i telefonen, indimellem hans storebror. Det er ham han venter på. [At han bare sagde til Lotte og børnene at nu flytter vi](#), og så sagde de farvel, efterår har det været høj sol på panden en dunken i tindingerne på børnene al for meget sukker i de dumme børn så flytter de bare skiller deres liv ad, der er langt til Fur, langt fra Langeland til Fur. De ser næsten aldrig hinanden mere. Kim fisker på Fur, først fiskede han ål, nu må de ikke det mere, så fanger han rødspætter og torsk. Han har sendt nogle hjemmestrikkede handsker til Svend. Handsker af hestehår, sådan gør de deroppe. Sådan er det bedst. Svend havde dem på en gang, men så tabte

han dem. Han forstår ikke hvad Kim vil på Fur. Han bor alene i en gammel fiskehytte. Han bliver vildere og vildere med at lave handsker og sender dem til både venner og bekendte. De er blevet fremmede for hinanden. Men han lyder så ufattelig glad, når de taler i telefon. Fortæller om, hvilke fisk han har fanget, hvad han har tjent på dem osv. "Du kunne flytte herop Svend?", det siger han indimellem. Hvad har du på Langeland? Hende? Hun kommer aldrig tilbage til dig Svend. Svend har altid været en plante. Stop med at være en plante og kom til Fur. Vi ville have det skønt. Du ville elske det. Fiskerlivet er livet.

tlf-forbindelse 19:33 mellem Fur og Langeland

Kim: jamen hvad vil du der.

Svend: jeg har det rart nok, jeg kender øen osv. trives her.

Kim: det værste er at glemme hvorfor man kom, og hvorfor man gør ting. har du ikke bare glemt hvad du vil

Svend: hører til begyndelsen, Kim. efterhånden er det jo ikke til at vide noget.

Kim: du bliver ikke klogere, bare mere støvet i hovedet

Svend: netop, samtidigheden holder mig i live, jeg er flere steder på én gang.

Kim: men trækfuglene heroppe er fantastiske, du kunne jo se dem selv, hvis du ellers kom herop..

Svend: Du ved godt jeg ikke kan køre så langt. Minder holder mig beskæftiget, jeg er glad nok

Kim: Toget Svend, TOGET. Tag nu for helvede bare toget.

Svend: Hmm, mja.. hmm.. Jeg ved ikke, så skal jeg skifte i Odense, i Holstebro, hmmm. Og hvordan, så skal jeg tage bussen til Svendborg. hmm

(Det blev den samme snak hver gang, Svend og Kim i hver sin ende af landet, urokkelige)

Telefondamen der sidder og lytter med: ... Kradser frosten af ruden i mønstre.

Tænker på hende derhjemme. Tænker på katten på hendes skød. Hun kradser mere frost af ruden. Nu falder der nok sne på blommerne i haven. Gider ikke være på arbejde. Vil hellere ligge derhjemme sammen med hende og katten. Lune under tæppet med kulden udenfor. Idyl. Være tre katte sammen. Men nu sidder hun her og lytter til Svend og Kim og deres dumme frem og tilbage snak. Frem og tilbage.... Hun bliver får lyst til at blande sig, bede dem tage sig sammen,

Svend dækker sine porer med hvid creme ser sig i spejlet der forstørre hans tænder gule striber **op og ned** ad fortænderne og læner han hovedet langt nok bagover bagpå men tandlægen er hans eks-svigerfar en grim mand det går ikke det hele er allerede bestemt for ham fordi nogen tillægger skyerne retning hvorfor den grimhed hvorfor skyernes fingre der leger med lyset i det lille rum, videre, han bliver nødt til

at samle det op der ligger på gulvene strømper cigaretter hans [mors kaktusser](#) og et kort der har set fortiden mejslet i karton den fortid urokkelig vandtæt fortiden op og ned alle bevægelser. Hans far ringer! (selv om han er død for to dage siden), hans far, Samuel Beckett, er Jens August Schade i røret. Hans far, Samuel Beckett, lader IGEN som om han er Jens August. Det var ligesom sidste sommer, der hvor han mødte sin far tilfældigt på bodega i Svendborg. De sad med ryggen til hinanden nede på toves, spillede meyer bare for at tabe, bare for at kunne komme hjem få spærret kortene og smidt sko og hat ind i en taxa, og brække sig olmt i en trappeopgang. Først lod han som ingenting, foretog nogle skumle opkald fra mønttelefonen uden for bodegaen, og så senere prøvede han at gå for Jens August Schade. Han havde en enorm hat på med vand i og tætsiddende bukser. et vidunder samme funktion telefonen, et vidunder vi begge ku være i telefonboksen, jeg har ingen mønter, jeg har intet liv, far Beckett ku være bevægelsen ku være begyndelsen men så ringer [Beckett](#) Schade ikke længere nogen ser ham på en café skaldet på den ene side af hovedet beskægget på den anden i Paris Le Feux Svend må videre videre ikke tænke længere, nogle gange plager minderne ham så forfærdeligt, han fotokopierede et blodigt digt (underskrevet af far) han glemte hjemme hos ham, hvor? han sendte det ind som sit eget, det lå bare der på køkkenbordet!- og sendte det til [Slagtryk](#) siden da hvem ved om himlen gør noget slemt for vi har været gule og eksemplariske hernede eller var det måske fuglene

den her gang

det er dog umuligt at vurdere fra køkkenvinduet,

for støvet og fordi haven ligger i en baggård på den anden side af lejligheden han har ikke dårlig samvittighed dvs for det med digtet for det der faldt ned dengang for det lignede fiskeben [svævende skeletter](#), finner, frakker Svend, nej han bryder sig ikke om dåbsfade har aldrig kunne lide dem det minder ham om dåbsfadet der stod på køkkenbordet hjemme hos mor i fadet lå der frugter figner og ferskner og postkort hvidløgsfed der var rullet ud af mors møgfingre fedtede møgfingre sikke en lorteagtig palet at lade sin frugtskål inspirere af, tænkte han, han tænkte at [dåbsfadet](#) altid gav lidt dårlig stemning derhjemme i barndomshjemmet, især imellem ham og hans bror, for hans bror var ikke født endnu og misundte ham livet, det mærkede han det øjeblik han blev født, så tænkte han på den roman han prøvede at skrive om sin ufødte bror da han var ung og rejste med tog igennem den lille sydfranske by kirken var så tør at det var som at gå ind i en varm kop, og han følte: KROP, og på en anden måde dernede og Leo var med Leos krøllede hår en [tornekrone](#) i den kirke en undersøgelse af dåbsfade. Mejsler i klipper flere hundrede kilo trukket af æsler af bønder med rådne tænder tidligere og nu der står et stykke klippe i alle kirker i italienske danske svenske tyskepolskeungarskeserbiske alle de linjer de trækker æslerne trækker det klippen kan forstå han og Leo nu: De skal gå herfra købe en

appelsin dele den i to snakke med cigaretter i munden brænde OVERSKÆGGET pludselig siger Leo han virkelig må printe kigger sig omkring: Er her et bibliotek, Svend ved det ikke kan man printe på udenlandske biblioteker, [om det er weekend](#), han føler sig såret af at han skal printe her havde de det så roligt som er det et påskud til at forlade ham som hans mor forlod ham og hendes mor hende den slags går i arv har han læst har han sagt noget forkert? Svend vil starte forfra men forfra er fjernt bag et bjerg for enden af en dal i nogens drøm han kan ikke gøre andet så han lægger sig i skyggen fra kirkespiret. Leo forsvinder bare, forsvandt, mens kobbretaget skinnede under Svends hage, en blinken ind og ud af søvnen af krop tør plæne og han ser ham ikke igen erindringen væk følelsen sitrer i kroppen en uro. Han får lyst til banan, den tryghed, [Hvordan en banan holder om sig selv](#), sjældent køber han frugt, men så altid bananer. Han er træt af bananfluerne, men det er alle. Svends mor har købt et bananhylster, gult og formet som en banan, men han har så mange bananer. Jeg er træt, jeg er træt. Der er også noget godt over dem, over deres summen, deres gule summen, som hende går de efter hans mund og øjne og næse, sætter sig der, slikker på hans øjne med deres små gule fluetunger. Som Marie gjorde det, dengang hun stadig gjorde det. Han savner hendes summen, hendes gule fluetunge. Han frygter [natten](#). Han frygter ikke natten. Der er ingen forskel på forskellene. Kigge ind kigge ud, kigge på og du er bare, *du* er bare *ud* vendt om, bare omvendt en venten på hvad på hvad på at kigge ud kigge ind du må kigge bare lidt bare kigge jeg har bare har ingen planer om at starte forfra på en ny roman, måske snarere bevæge mig tilbage i de bjergrige egne og finde mit navn: Per [Højholt](#). Sproget skriver under. En check på størrelse med alle de fædre, der lyste nationalstaten op. Venedig og Oslo. Alt det gule lys. [Her ligger alle de glemte hyperlinks](#). Som skeletter fra elefanter, som i løvernes konge, skeletter som tunneller. benede tunneller. Som lyn på et lokum, venedig, oslo! Alle dyrene på savannen råber hans navn: Per Højholt. Det, der forbinder, er ikke et digt. En roman der fortæller og fortæller er ikke sig selv, og digtet tav. Savannen var fyldt med dyr, savannen løsrev fra jordskorpen ved lyden af hjulspor, savannen var så fyldt med bananer at ingen kunne høre hinanden og alligevel skvattede en kat i en skræl, det var Svends det var det landskab der blev tilbage gult [besmykket og brunt](#) og grønt men strømperne slider på savannen giver den dårlig ånde det ligger til mennesket at rage til sig overhælde med benzim så [lyset hængte sig selv i træerne](#) det var ikke godt for det i forvejen unyttige mørke.

Og havet sank så månen blev arbejdsløs åh ak og vinden trak sin sweater op over næsen så borene stoppede til og hvad der var tilbage af havet blev stille imens jorden døde på live fjernsyn. Smukkere blev det ikke, tænkte Svend ved sig selv troede han men en sky var blevet tilbage den lyttede med for sine børns skyld for hvem ved måske skal vi igennem det hele en gang til. Svend var træt, han lagde sig ned på live

fjernsyn og forskellige vejrfænomener stirrede ham olmt i jorden igennem deres tv-pakker

Leo endte alligevel med at sælge udendørs havemøbler i sin fødeby. Hans far mente ikke at et job som fødselsfotograf ville være sundt, at have et job, hvor man skal være så meget indenfor. Det var bedre at gå ud i mørket med en lygte. [Det var bedre at ligge i sin seng og holde om sig selv som en banan.](#) Tilnærmelsens kulde og varme.